

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Een vermaard wetsdokter: Dr Paul.

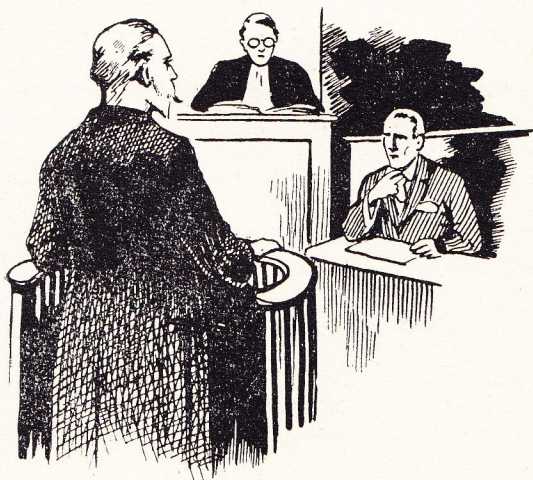
In de annalen van de misdaad is Dr Paul een wereldbekaamd man geworden. Dr Paul is een te duchten geleerde, die zich niet gemakkelijk van streek laat brengen, iemand die hard van zich afbijt. Zijn betwistingen met de Meesters van de Balie zijn berucht geraakt. Maar indien het hem tussendoor gebeurt stout en hardvochtig in zijn optreden te zijn, geschiedt zulks niet met opzet.

Laat mij even een paar gevallen aanhalen: Een man stond vóór een Assisenhof onder de betichting terecht zijn vriendin gedood te hebben. Nadat hij zijn misdaad had bedreven poogde hij het lijk van zijn slachtoffer te doen verdwijnen door het onder stro te verbranden.

Dr Paul ving zijn uiteenzetting aan en verklaarde dat hij sporen van wurging had vastgesteld. Op dat ogenblik trof het hem dat een Rechterlijk Chroniqueur hem teken deed terwijl hij de rechterhand aan de halsband bracht. De geneesheer veronderstelde dat er twijfel was opgerezen of het slachtoffer wel de-

gelijk verwurgd werd. Ook drong hij met nadruk op zijn vaststellingen aan, en daar de chroniekschrijver met zijn handgebaar niet opghield verstrekte Dr Paul, hoe langer hoe meer, ontzettende bijzonderheden, en besloot hij dat de wurging in beestachtige omstandigheden voltrokken werd.

Zodra de zitting geheven werd, richtte meester René Floriot, die de verdediging van de betichte voor zijn rekening had, zich tot Dr Paul en verweet hem zijn aandringen op de wurging, iets dat door niemand betwist werd, maar dat nu, na die weelde van bezwaren de bijzonderheden, katastrofaal voor de dader kon worden.

Dr Paul gaf toe dat hij alleen zijn vaststellingen had willen staven doordat hij in de waan verkeerde, dat het gebaar van de chroniqueur betekende, dat de wurging in twijfel werd getrokken. De journalist werd bijgeroepen, die verklaarde dat hij de dokter er had willen op attent maken, dat deze op het punt stond... zijn gouden dasspeld te verliezen.

Diezelfde beroemde Dr Paul gaf na het proces Landru volgende karakteristieke verklaring, om uit te leggen hoe moeilijk het is om een mensenhoofd tot as te verpulveren:

— Een mensenhoofd kan vergeleken worden bij een stenen muur, buitenwaarts met pleister bestreken en aan de binnenzijde met papier gevuld.

Verkeert men in de veronderstelling dat iemand met arsenicum vergiftigd werd, dan dringt Dr Paul een vinger in de maag van het slachtoffer, brengt hem aan de mond, zuigt er even op en besluit:

— Geen arsenicum, wel strychnine!

In 1941 deed Dr Paul de lijkschouwing van iemand, die de vorige nacht in verdachte omstandigheden overleden was. In zijn proces-verbaal stelde hij vast, vlees in de maag gevonden te hebben. Het politieverslag anderzijds verklaarde dat de man in een spijshuis van la Villette had gedineerd. Allerminst verwachte nasleep: de restaurateur werd tot een boete veroordeeld om een verordening overtreden te hebben, verbiedend vlees bij de avondmalen op te dienen.

— Nogal gelukkig dat ik het niet gezegd heb, verklaarde Dr Paul, en ik deed zulks om de familie niet onaangenaam te zijn, dat ik in de maag van mijn dode een aanzienlijke hoeveelheid oude marc had ontdekt, anders zou die restaurateur minstens opgehangen zijn geweest, want het was een dag, dat er geen mocht geschonken worden.

— Ik word hevige pijnen gewaar, hier in de buik. Wat denkt ge dat het zou kunnen zijn? vroeg een magistraat aan de beroemde dokter.

— Dat zal ik bij de lijkschouwing vaststellen, zei Dr Paul.

Een advocaat die met hem bevriend was — en zij trachtten allen tot zijn vrienden te behoren — raadpleegde hem op zekere keer:

— Als ik hier druk, hier op de zijkant, dan word ik een steek gewaar. Wat raadt ge mij aan te doen?

— En als ge niet drukt? vroeg de dokter met het ernstigste ge-laat van de wereld.

— Dan word ik niets gewaar...

— Welnu, druk dan niet, en hoepel maar op.

Een liefvallige en bevallige jonge advokate toonde hem haar gezwollen knie.

— Natte compressen, beval Dr Paul.

Zij volgde zijn raad op, maar in plaats van te beteren zwol de knie nog erger op. Zij raadpleegde een tweede geneesheer die, geen natte, maar droge compressen voorschreef.

En toen zij Dr Paul ontmoette liet zij niet na hem op die totaal afwijkende behandeling te wijzen:

— Men doet altijd beter met een geneesheer te raadplegen, wierp Dr Paul het geval van zich af.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Zijn vuile, witte halsdoek liet een lange, rode hals zien, ontvleesd en gespierd als die van een gier... Onder zijn arm stak een lederen brieventas en achter zijn rechteroor een lange pen.

Die man was een deurwaarder van de ergste soort. Joseph had hem nog meer gezien; hij heette Polycarpus Verstieren en was vermaard om zijn onmeedogend karakter.

Hij trad binnen en vestigde zijn katogen onbeschaamd op Josephs ledige winkel.

— Wat wilt gij? vroeg de koopman op strenge toon, vergramd over de schaamteloosheid van de beambte.

— Joseph Verboelen? vroeg Verstieren.

— Dat ben ik, gij kent mij immers wel.

— Koopman van beroep?

— Dat ben ik...

— Wel zeker?

— Nog eens, dat ben ik... Gij verveelt mij... Wat is er van uw begeerte? Zeg op of ga heen.

— Beleefd, dat moet ik bekennen, zegde de deurwaarder, stoutweg binnenstappend tot in de voorkamer, waar Joseph hem volgde. Hier zette hij zijn bril op de neus, nam zijn brieventas van onder de arm, opende die en trok er een gezegeld papier uit, dat hij langzaam ontplooidde en las:

«Ik, Polycarpus Verstieren, deurwaarder bij het door keizerlijk plakkaat ingericht gerechtshof te Aalst, en als dusdanig behoorlijk gepatenteerd, en agerend in naam van de weledele heer Hendrik van Heverboom, grondeigenaar te Aalst, Schaarbeke, vermaan de genaamde Joseph Verboelen, koopman en winkelier, het huis met zijn erven, dat hij bewoont, gestaan en gelegen te Aalst, in de Molenstraat, dat hij heeft verpand op geldlast van vijfhonderd gulden Brabants courant, aan de bovengemelde weledele heer Hendrik van Heverboom, en waarvan hij de hoofdsom en intrest op de bepaalde tijd van achttien maanden niet heeft betaald, binnen de drie dagen te verlaten, op pene van er gerechterlijk toe gedwongen te worden. Aldus gedaan, sprekende tot de persoon de 29^e September 17... Polycarpus Verstieren.»

— Zie, zegde hij, ik wist dat gij thuis waart door de baas uit de nabijgelegen herberg, ik heb aldaar een borrel gedronken en het exploit van te voren getekend.

Toen reikte hij het papier aan de ongelukkige Joseph over, die het werktuiglijk aanvaardde, stak zijn bril in de binnenzak van zijn jas, plaatste de brieventas onder zijn arm en begaf zich naar de deur.

De koopman was als door de bliksem getroffen en nauwelijks kon hij zijn oren geloven.

— Maar, mijnheer, stamelde hij, de heer van Heverboom heeft

met mij niets te stellen. Ik heb hem op tijd en stond eerlijk betaald. Bij het horen van deze woorden bleef Polycarpus Verstieren dadelijk staan.

— Toon mij dan het bewijs, zegde hij.

— Een kwijtbriefje heb ik nog niet, antwoordde de sukkelaar, ik heb het geld tot voldoening van mijn schuld aan de heer van Heverboom betaald, die gewoonlijk voor de heer Pachal handelt en deze laatste zal mij eerstdaags een kwijtbriefje laten geworden.

— Prullen, zeide de deurwaarder onder het nemen van een luidruchtige snuif, prullen, gij hebt nooit gehandeld dan met de heer van Heverboom, die gij op tijd niet hebt kunnen betalen.

Joseph bleef, met het gezegeld papier in de hand, in vertwijfeling staan; zijn benen beefden en hij had moeite om zich recht te houden aan de tafel. Eensklaps keerde hij zich om. Daar stond zijn zieke vrouw, bleek als een lijk, hem droefgeestig te bezien.

— Ach, goede man, sprak zij ondervragend, wat is hier weer gaande en wat is die verachtelijke kerel hier komen verrichten?

Het gezicht van zijn lijdende vrouw ontroerde de koopman geweldig. De tranen biggelden hem uit de ogen, terwijl hij snikkend antwoordde:

— Ach, Brigitta, slechte mensen willen zich meester maken van onze woning... Zie... Neen, neen, nooit had ik kunnen geloven dat van Heverboom mij zou hebben bedrogen.

— De hand des Heren drukt zwaar op ons, zuchtte Brigitta, laten wij echter geen moed verliezen en niet tot wanhoop vervallen. Verlaten wij dit huis, waar zoveel onheilen ons hebben getroffen, zo haast mogelijk en laten wij elders met onze kinderen, op een zolderkamerken gaan wonen.

— Om van honger te sterven, antwoordde Joseph.

— Neen, God zal ons sparen; al ben ik niet goed te been, toch kan ik iets verdienen met spinnen en naaien; goede mensen zullen mij werk geven, en gij kunt, in afwachting van betere tijden, bij een welgesteld koopman werkzaam zijn.

Joseph bleef in gedachten verzonken. Hij hoorde de troostende woorden van zijn vrouw niet meer en een koortsachtige gramschap begon van lieverlede in zijn hart te woelen.

— O, neen, riep hij uit, zo mag het niet toegaan; ik wil van Heverboom zelf gaan spreken en, durft hij mij in het aangezicht zeggen dat ik hem niet heb voldaan... o, wee hem dan!...

En de anders zo zachtmoedige Joseph, die zich nog aangekleed bevond, greep zijn eiken stok en, zonder aan de ziekelijke toestand van zijn echtgenote te denken, spoedde hij zich naar de deur.

Maar eensklaps slaakte Brigitta een schreeuw en plofte op de grond. Joseph zag om en werd gewaar wat er gaande was. Hij smiet zijn stok weg en vloog zijn vrouw ter hulp; hij nam de ongelukkige vrouw van de grond op en bracht ze voorzichtig te bed. Toen spoedde hij zich om water en azijn en begon haar aangezicht te wassen. Het duurde redelijk lang, vooraleer zij tot het bewustzijn terugkeerde. Zij scheen blijde haar man bij haar aan te treffen, drukte hem vriendelijk de hand en viel weldra in een koortsachtige slaap.

(Wordt vervolgd)